

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 300/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť maloletého Petra Hartmana, zastúpeného zákonným zástupcom RSDr. Jánom Hartmanom, CSc., obaja bytom S., právne zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1, práva na účinné prostriedky nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 288/03 z 28. januára 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletého Petra Hartmana, zastúpeného zákonným zástupcom RSDr. Jánom Hartmanom, CSc., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2004 doručená sťažnosť maloletého Petra Hartmana, zastúpeného zákonným zástupcom RSDr. Jánom Hartmanom, CSc., obaja bytom S. (ďalej len „sťažovateľ“), právne

zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinné prostriedky nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Protokol k dohovoru“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 288/03 z 28. januára 2004.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom a z príloh sťažnosti vyplývajúcom skutkovom stave.

Okresný súd Malacky rozsudkom č. k. 7 C 236/01-63 z 15. mája 2003 zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa tento domáhal určenia, že 9 705,93 Sk vybratých odporkyňou E. H. z anonymnej vkladnej knižky s názvom „...“ je jeho majetkom. Dňa 1. septembra 2003 sa novelizáciou Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) predĺžila lehota na podanie odvolania z 15 dní na 30 dní. Uvedený rozsudok bol všetkým účastníkom konania i právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 22. septembra 2003.

Sťažovateľ napadol uvedený rozsudok 22. októbra 2003 osobne podaným odvolaním. Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 288/03-86 z 28. januára 2004 sťažovateľovo odvolanie odmietol ako podané oneskorene, lebo podľa jeho v odôvodnení obšírne vysvetleného právneho názoru mohol sťažovateľ podať odvolanie len v 15-dňovej, a nie v 30-dňovej lehote.

Sťažovateľ tvrdí a obsiahlo argumentuje, že právny názor súdu je nesprávny a odvolanie mohol podať v 30-dňovej lehote. Uvedeným postupom takto podľa jeho tvrdenia súd „... založil odňatie možnosti konať pred súdom...“. Napriek tomu, že sťažovateľ si je vedomí, že ide o dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, tvrdí, že v danom prípade je daná právomoc ústavného súdu, lebo podľa § 238 ods. 5 OSP sú z dovolania vylúčené rozhodnutia odvolacieho súdu v peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, teda i jeho vec týkajúca sa 9 705,93 Sk.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, či má na prerokovanie sťažnosti právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojho základného práva alebo slobody podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa zásady subsidiarity obsiahnutej v čl. 127 ods. 1 ústavy „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity“ (II. ÚS 130/02).

Sťažovateľ zastáva právny názor, že § 238 ods. 5 OSP sa vzťahuje aj na § 237 OSP, čiže aj v prípadoch uvedených v § 237 OSP dovolanie nie je prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy. S takýmto výkladom § 237 OSP v spojení s § 238 OSP nemožno súhlasiť, a to hlavne z týchto dôvodov. Ustanovenie § 237 OSP začína formuláciou „Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak...“, po ktorej nasleduje výpočet dovolacích dôvodov, v rámci ktorého pod písm. f) je uvedený ten, o ktorý sťažovateľ opiera svoju sťažnosť, a to „účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom...“. Použitie výrazu „každému“ znamená, že na dovolacie dôvody podľa § 237 OSP sa nevzťahujú obmedzenia prípustnosti dovolania uvedené v § 238 ods. 5 OSP. Vyplýva to

aj zo systematického zaradenia týchto obmedzení do rámca § 238 OSP, ktorý obsahuje ďalšie samostatné dovolacie dôvody odlišné od dovolacích dôvodov podľa § 237 OSP.

Z obdobného právneho názoru zjavne vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 147/01 z 30. januára 2002 vyslovil: „*Prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP prichádza do úvahy aj v prípadoch, v ktorých je inak dovolanie podľa § 238 ods. 4 a § 239 ods. 3 OSP vylúčené... .*“ Niet dôvodu, aby sa záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP nevzťahoval aj na prípady, kedy je dovolanie vylúčené podľa § 238 ods. 5 OSP. Ústavný súd teda rešpektuje právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému prislúcha rozhodovať o prípustnosti dovolania.

Sťažovateľ teda mal možnosť domáhať sa ochrany svojich označených práv dovolaním podľa § 237 písm. f) OSP, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2004